

WELLINGTONS HELDEN SERIE 1

**1
De
Vriendin van
de Luitenant**

CONSTANCE J. HAMPTON

*

CONSTANCE J. HAMPTON

*

DE VRIENDIN VAN DE
LUITENANT

*

BOEK 1
VAN DE SERIE
'WELLINGTONS HELDEN'

Hermesse James Boekerij (Nederland)

Vs 1

*

ISBN/EAN: 9789492397539

*

2019 Mei

MMXIX

Uitgave: 'De Vriendin van de Luitenant'
In de 'serie Wellingtons Helden - Boek 1

*

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de auteur.

*

Alles in dit boek is fictief (verzonnen door de auteur):
schijnbare overeenkomst met bestaande of reeds overleden
personen van situaties, plaatsen of karakteristieken berusten
op louter toeval.

*

*

*

Proloog 1: ONWILLIGE BELOFTES BIJ EEN STERFBED

“Neemt u mij niet kwalijk, Lord John, maar de hertog staat er op dat de honden vandaag niet bij hare Genade binnen mogen komen!”

John Montgomery, de jongste zoon van de hertog van Rothford, keek eerst verbaasd naar de buitengewoon waardige butler van zijn vader en daarna naar zijn twee spaniëls.

“Moeder vindt het altijd goed dat ik Boris en Bastet meebreng, Tubby!”

De butler, die in werkelijkheid Tubbington heette, wierp de jonge lord een licht verwijtende blik toe.

“Heeft meneer Powell u niet uitgelegd, dat er wat meer decorum van u wordt verwacht vandaag? Als u even in de antichambre plaats neemt kan ik uw bediende vragen om uw jas en een nieuw paar kousen te komen brengen. Een waskom voor uw handen en gezicht zou ook zeer wenselijk zijn.” “Moet ik me wassen?” vroeg John met een frons.

Hij kreeg 's morgens een wasbeurt als zijn mond vies rook na een nacht van slaap. Hij nam 's avonds een bad als hij aan tafel was genodigd voor een diner met zijn hoogedele hertogelijke ouders, iets wat de laatste tijd gelukkig telkens minder voorkwam.

Soms dompelde zijn eigen bediende Smithy hem in een bad als hij weer eens van zijn paard was gevallen in de modder of andere onsmakelijkheden, of wanneer hij om welke reden dan ook stonk.

De butler knikte hem toe en opende de deur naar het wachtkamertje naast de ingang van het appartement van de hertogin. Daarna wendde hij zich tot de potige lakei, die altijd de wacht hield voor de deur van Hare Genade.

“Breng Milord's honden terug naar de kennel, Mordecai!”

Bijna tot zichzelf zei hij: “Ik zal zelf Smithy laten instrueren wat Lord John nodig heeft.”

Hij keek om naar de twaalfjarige zoon van de hertog, die aarzelend op een oncomfortabele houten stoel ging zitten in het wachtkamertje. De butler kon het niet laten om de jongen een waarderend knikje te geven, waarna hij zijn gezicht onmiddellijk terug plooidde in de vereiste afstandelijke uitdrukking, behorend bij de butler van een hertog.

Hij knipte zijn vingers in de richting van een jonge onder-lakei, die al die tijd bewegingloos in de hal had gestaan. De man verdween met gepaste haast, nadat Tubbington hem urgent iets in een oor had gefluisterd.

John zuchtte van ongeduld. Hij was niet gewend waar dan ook op te moeten wachten, maar na een blik op zijn vuile handen met onmiskkenbare rouwnagels, moest hij toegeven dat Tubby gelijk had: hij had inderdaad behoefte aan de schoonmaak talenten van zijn bediende. Hij was in de stallen geweest om zijn

nieuwe paard, een verjaarscadeau van zijn zeven jaar oudere broer Randolph, te borstelen. Zijn vader, Jonathan Montgomery, de hertog van Rothford, had hem altijd geleerd dat echte ridders in de middeleeuwen altijd hun eigen ros verzorgden en dat was precies wat hij die middag had gedaan. John droomde ervan om ooit een echte ridder te worden, hoewel hij wist dat ridders ouderwets waren en geen onderdeel meer uitmaakten van het moderne bestaan.

Iemand krijste iets in het vertrek naast het wachtkamertje. John begon met aandacht te luis-teren. Hij kende dat gekrijs zo goed: het was zijn moeder, de hertogin.

“Je doet wat ik je zeg, Jonathan Montgomery!” hoorde hij haar dreigen. Ach ja, dreigementen! Zijn moeder was er altijd al een meester in geweest. John was in zijn nog maar korte leven talloze keren het mikpunt geweest

van haar gedreig. Hij had nooit begrepen waarom zijn moeder altijd op die manier aandacht moest trekken. Iedereen stond immers altijd voor haar klaar om haar kleinste wens te vervullen en dan maakte het niet uit hoe redelijk of onredelijk die wensen ook waren. Wat moeder wilde, gebeurde.

Hij hoorde zijn vader iets onverstaanbaars mompelen. Dat was helaas ook niets nieuws.

De hertogin oefende een soort terreur uit over hun huishouding waaraan nooit iemand leek te ont-snappen, ook zijn vader niet. Zelfs al was hij de nu zo machtige Schotse hertog, die ooit een oorlogsheld was geweest in de tijd dat hij zijn eigen regiment aanvoerde. “Het is leer om leer!” schreeuwde zijn moeder, “Ik vervloek je hier en nu als je niet doet wat ik zeg, Jonathan Montgomery!”

Zijn vader mompelde zachtjes iets als antwoord, maar John kon het toch horen: zijn

moeder moest het allemaal niet zo zwaar opvatten, het meisje was alleen maar een slippertje geweest die keer dat hij in Schotland was...

John verschoof zijn stoel zodat hij bijna met zijn oor tegen de muur zat, waarachter zijn ouders aan het ruzie maken waren.

Een meisje? Zijn vader had een meisje in Schotland gehad?

Ach, ja, zijn moeder had het zeker over de hele mooie vrouw, die John ooit een keer had gezien toen hij en zijn vader een rit maakten, helemaal van het kasteel in Stirling naar een ‘versterkt’ huis in Bannockburn. Hij was destijds nog maar vier jaar en had op zijn favoriete pony Leslie gereden. Dat was één van de langste ritten geweest, die hij als kleuter had gemaakt met zijn vader. Vader was ongewoon zwijgzaam geweest tijdens de rit, tot hij de vrouw voor haar huis zag staan met naast zich

een jongen van een jaar of vijf. Ondanks zijn jonge leeftijd had de jongen zich heel beschermend ten opzichte van de vrouw gedragen: hij was met gebalde vuisten voor haar gaan staan.

Zelfs op die dag, zo jong als hij nog maar was, had John de ongewone schoonheid van de vrouw opgemerkt: een heel ander soort schoonheid dan die van zijn beroemde en gefêteerde moeder.

De hertogin was altijd onberispelijk gekleed en gekapt. Ze liet zich nooit zien zonder haar make-up: de witte rijstpoederpasta die nauwkeurig over haar gezicht, hals, schouders en décolleté werd aangebracht, de op haar wangen geschilderde roze blossen en haar met zwarte kohl geaccentueerde ogen. John kon zich met geen mogelijkheid de echte kleur van zijn moeders haar herinneren, om de eenvoudige reden dat hij haar echte haar nog

nooit had gezien. Ze verborg haar haren altijd onder de gigantische, gekleurde en opgeprikte pruiken die al jaren zo in zwang waren. Zijn moeders jurken waren pompeus en enorm: ze leken in zijn ogen net grote slagschepen. Ze verhulden haar hele lijf en ze deden haar eruitzien als een vervaarlijke levende pop.

John twijfelde er nu ook niet aan dat zij hem zou ontvangen in de volledige 'waardigheid' van haar positie: een pruik als een bijenkorf op haar hoofd, een stijf en formeel 'toilet' en al haar make-up: vanaf de lagen rijstpoederpasta tot en met de stijfjes om haar namaakhaar in vorm te houden. Het zou hem niet verbazen als zij een hoed op had zo groot als een karrewiel, zelfs terwijl ze languit op een vergulde chaise-longue lag! De vrouw in Schotland had destijds alleen maar een simpele grijze jurk gedragen en een bruin geruit schort. In plaats van verfijnde

hooggehakte schoentjes had ze dikke leren klompen aan haar kleine voeten gehad.

Ze droeg haar lange blonde haar in een hele dikke vlecht, die helemaal tot op haar billen hing. John wist dat, omdat haar aantrekkelijke achterwerk niet was verstopt onder het vlechtwerk van walvisbot of paardenhaar.

Hij had haar met grote, ronde, verbaasde ogen aangestaard. Hij had met vreemd verlangen naar de lieve, beweeglijke gelaatstrekken gekeken in het mooiste gezicht van de hele wereld. Haar stem was levendig en muzikaal en haar lach klonk melodieus vanwege een aantrekkelijk timbre. Haar stem was zo heel anders dan het hooghartige, quasi-ongeïnteresseerde gepruil en het schrille gegiechel dat hij altijd in de omgeving van zijn moeder hoorde. De stem van zijn moeder was altijd scherp, bevelend en hard.

Sinds John deze vrouw had gezien, had hij heimelijk een afkeer ontwikkeld voor de gekunsteldheid waarmee de aristocratische vrouwen aan zijn vaders hertogelijke hof zich kleedden. Hij kreeg een hekel aan de houten korsetten, de gênante lage décolletés en de harde make-up, waardoor de vrouwen leken te veranderde in lelijke marionetten met hun evenzo houtherige bewegingen.

Zijn vader had indringend geprobeerd de mooie vrouw tot iets over te halen en de vrouw had haar hoofd geschud. Ze had naar hem en de jongen gewezen, die later Lochiel bleek te heten.

Uiteindelijk had de vrouw zich toch door zijn vader laten ompraten. Ze zei hoofdschuddend tegen Lochiel dat hij op de kleine lord moest passen waarna ze met zijn vader het huis binnen ging. Lochiel was naar Leslie toegelopen en had de pony uitgebreid

bewonderd. John had grootmoedig tegen Lochiel gezegd dat hij best wel op Leslie mocht rijden, als hij wilde. Lochiel had verlegen zijn hoofd geschud. Hij had zijn eigen pony, maar hij was er zeker van dat de hertog en zijn moeder het niet goed zouden vinden als ze er alleen op uit trokken vandaag en ze konden niet op zijn mentor rekenen, want meneer Jonas had een vrije dag.

Lochiel nam Leslie en Johns vaders paard mee naar de stallen achter het huis, gaf ze water en borstelde ze snel af. John had bewonderend toegekeken hoe handig Lochiel daarin was. Waar hij zelf ook woonde, er waren altijd knechts om dat soort werk te doen.

Ze speelden daarna bij het huis tot het bijna donker was.

John's vader kwam uiteindelijk het huis uit gelopen. Hij had er een beetje merkwaardig uitgezien: zijn haar was in de war en het leek

alsof hij zelf zijn kleren had aangetrokken, zonder de hulp van zijn bediende.

“Je bent het toch met me eens, dat onze John dezelfde kansen moet hebben op een gelukkig huwelijk als wij, mijn lief!” pleitte de hertog.

De hertogin begon iets zeggen, maar ze kreeg een enorme hoestbui.

De hertog bezwoer haar zich niet zo druk te maken en John hoorde zijn moeder tegen hem uitvallen, omdat hij haar blijkbaar op haar rug klopte.

Uiteindelijk stemde zijn vader met zijn moeder in.

“Als het zo enorm belangrijk voor je is, zal ik de papieren voor de verloving tekenen, Elisabeth.”

Johns moeder huilde luidruchtig tussen haar erbarmelijke gehoest door en ze bleef maar hameren op het ‘verdomde verraad’ van de hertog.

Het duurde wel meer dan een half uur voordat John bij zijn ouders werd geroepen. John droeg nu schone kleren en had de geur van citroenzeep nog om zich heen van zijn haastige wasbeurt in het kamertje.

Hij vernam in zijn moeders salon dat hij zich moest verloven met een meisje dat Lizzie Campbell heette, die blijkbaar de ‘leer om leer’ was, waarover zijn moeder zich zo overstuurd had gemaakt. Hij zou met deze Lizzie trouwen wanneer ze zestien jaar werd. Omdat ze nu nog geen vier was rekende Lord John snel uit dat het evenement van zijn huwelijk pas over een jaar of twaalf zou plaatsvinden, als hijzelf al vier en twintig was. Hij besloot zich er maar niet druk over te maken, dat hij werd gedwongen om met een meisje te trouwen waarvan niemand iets wist, of wilde weten, behalve zijn hysterische moeder. Zoals hij verwacht had lag zijn moeder in ‘volledig ornaat’ op de chaise-

longue: ze had een meter hoge zilvergrijze pruik op haar hoofd met daar boven op nog eens een hoed in de vorm van een enorm wagenwiel. Toen ze nieste raakte een stuk van haar maquillage op haar wang los en het viel onopgemerkt tussen de welving van haar wit gepoederde borsten, die hoog boven haar korset werden omhoog gedrukt. Ze droeg kanten handschoenen waarvan hij er eentje voorzichtig van een kus voorzag, nadat hij een diepe ‘knie’ voor haar had gemaakt. De vergelijking met de vrouw in Schotland drong zich onmiddellijk aan hem op. Ze had hem bij het afscheid tegen een zachte boezem aangedrukt, die naar vrouw en zeep van seringen rook en vreemd genoeg ook een beetje naar zijn vader. Ze had John gekust voor hij en zijn vader weg gingen en haar glimlach was onbeschrijflijk lief geweest. Soms verbeelde hij zich, dat hij nog steeds die

zachte lippen op zijn wangen voelde en in zijn dromen van een in seksualiteit ontwakende jongen, veranderden ze in iets heel opwindends. Hij bleef zich haar geur en haar omarming herinneren en dacht vaak verlangend aan haar prachtige blonde haar.

Hij begreep Tubby's opmerking over 'noodzakelijk decorum' pas, nadat zijn vader hem die avond mee deelde dat de hertogin, zijn moeder, zo juist was overleden.

Zijn vader had triest genoeg gekeken, maar John dacht ook een spoor van opluchting te bespeuren. Opluchting die John alleen maar wilde toeschrijven aan het feit dat zijn moeder nu vrij was van alle kwalen waaraan ze leed na de geboorte van John, zoals hem zo vaak verweten was.

John voelde iets van spijt dat zijn moeder blijkbaar het heden voor het eeuwige had verwisseld, maar hij was niet erg verbaasd dat

hij er geen traan om kon laten. Hij had altijd een betere relatie gehad met zijn verzorgsters en zijn gouvernantes of gouverneurs, dan met de pop die allereerst hertogin was geweest en misschien ook weleens de vrouw die hem, meer dan twaalf jaar geleden, had gebaard, maar zich zelden of nooit als zijn moeder had gedragen.

Het verbaasde hem ook nauwelijks dat hij verloofd was op de respectabele leeftijd van twaalf jaar, met een totaal onbekend meisje. Dat was waarschijnlijk de laatste wens van zijn moeder, terwijl *hij* zich alleen maar afvroeg of zijn moeder ooit haar in een vlecht droeg, die tot haar billen reikte.

Naarmate de datum van zijn gedwongen huwelijk dichterbij kwam begon John tegen te strubbelen. Hij was ondertussen verliefd geworden op de Russische gravin Maria

Katharina Oblinsky, die volgens haar eigen zeggen een vluchteling van de Franse Revolutie was, wier asblonde haar inderdaad tot op haar billen viel als ze het los droeg. Ze liep gewoonlijk alleen maar in de gazige modieuze japonnen rond, welke zo in de mode waren in de jaren voordat George, de kroonprins van het Britse koninkrijk, regent werd en in de periode dat Napoleon Bonaparte alle veldslagen op het Continent won.

Zijn vader had hem twee keer naar een dorpje in de buurt van Glasgow gestuurd om het 'kind,' waarmee hij al jaren verloofd was, het hof te maken. Omdat John nu eenmaal verliefd was op de Russische gravin haatte hij elke minuut die hij met 'het kind' moest doorbrengen. Hij was niet in staat om te erkennen dat zijn toekomstige vrouw eigenlijk een exquise schoonheid was en een keurig opgevoede maagdelijke verloofde. Maria

Oblinsky kon geen staat maken op een enkele van deze bewonderenswaardige eigenschappen: ze was ongeveer twee keer zo oud als Lizzie Campbell en ze was buitengewoon bedreven in dingen die te maken hadden met zwepen, boeien en zijden lakens. John wist allang dat zij haar maagdelijkheid al had verloren aan het hof van de tsaar, volgens zijn snelle en vleierende berekening een jaar of vijftien geleden.

Uiteindelijk moest de hertog John in het vooruitzicht stellen, dat hij markies van Lorna en Kintyre zou worden, in plaats van zijn broer Randolph wanneer zijn vader overleed, als hij maar met Lizzie Campbell trouwde. Randolph had weinig bezwaar tegen het genereuze bot dat de hertog John voorhield: per slot van rekening zou hij zelf ooit hertog van Rothford worden in zijn vaders plaats. Daarbij was de markies' titel ook nog alleen maar een soort

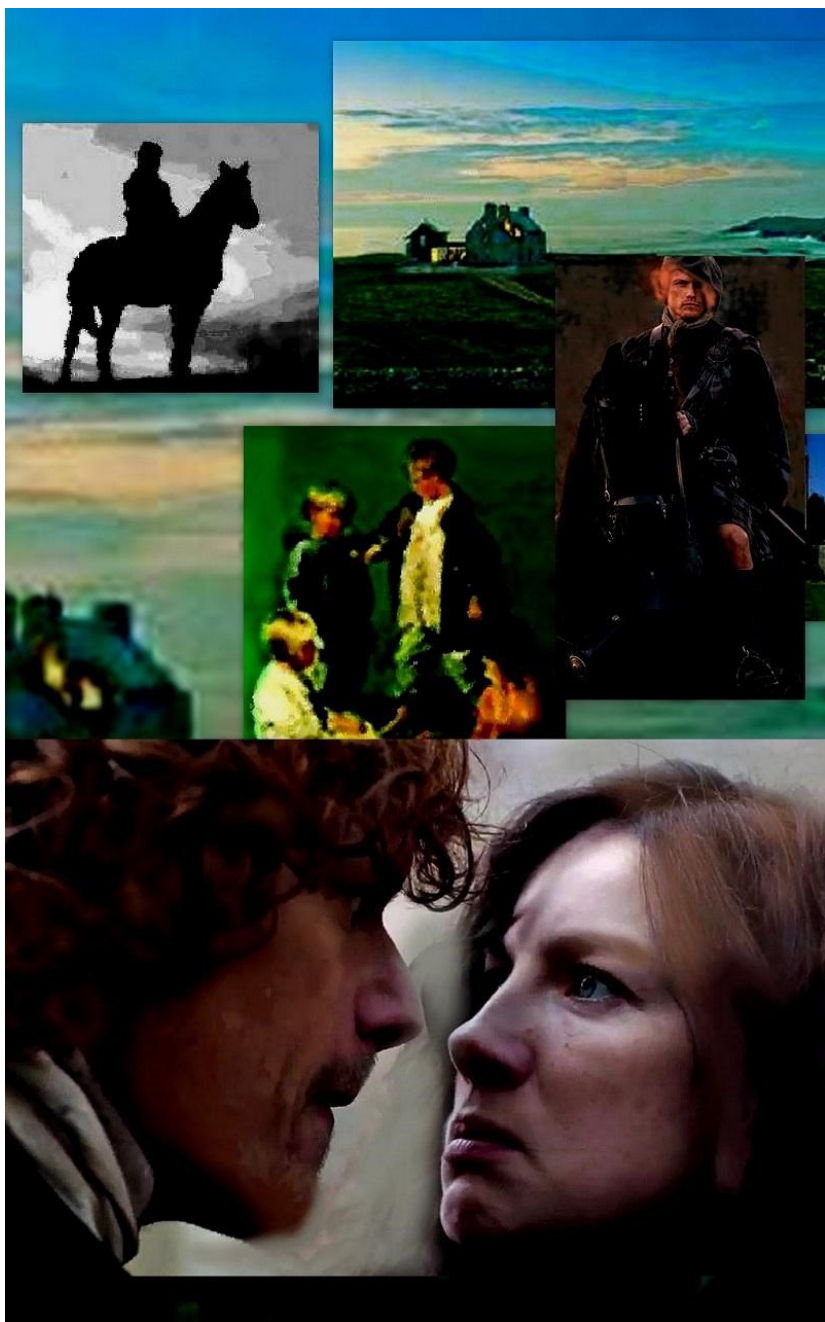
hoffelijkheidstitel, waar John eigenlijk niet bijzonder veel aan kon ontleen.

John, in die tijd al een versierder en een gokker, kon daarom niet anders doen dan tegen de afgesproken tijd naar Edinburg vertrekken, om de weledelgeboren freule Elisabeth Campbell te huwen. Hij verafschuwde het feit dat ze een 'kind' zonder bruidsschat was, dat nauwelijks staat kon maken op een aristocratische achtergrond. John verlangde er echter naar om de markiezentitel te kunnen dragen. Hij had torenhoge schulden en hij vreesde dat het feit dat hij de tweede en jongste zoon van de hertog van Rothford was en daarom Randolph's erfgenaam, hem niet veel langer kon beschermen tegen de aanhoudende dreigementen van zijn talrijke schuldeisers. Hij haatte Lizzie Campbell er des te meer om. Zij stond immers tussen een huwelijk van hem met een rijke erfgename, die

in staat zou zijn om hem uit de door hem zelf veroorzaakte hachelijke schulden-situatie te redden.

Het enige wat Lizzie Campbell hem zou kunnen geven was haar lichaam, dat hij niet wilde. Ze kon hem niets anders brengen dan allerlei verplichtingen, die hij bij voorbaat verafschuwde. John wilde geld en leven tussen de lakens van zijn minstens tien jaar oudere maîtresse. Als het aan hem lag kon zijn bruid op de tegels van de Edinburgse kapel neervallen om niet meer op te staan.

2: LOCHIEL'S PROLOOG

De vrouw sloeg zijn handen weg van haar middel zodra hij haar bijna smekend vastpakte.

“Rot op, Lochiel Cameron!” siste ze, “ik heb je de vorige keer al gezegd dat je op moest donderen!”

Ze duwde hem hard tegen zijn borst en hij viel achterover op de oude plavuizen vloer.

“Maar Catriona... ik...”

“Dringt het dan niet door tot die stomme kop van je, Lochiel? Ik wil dat je weggaat, ik wil dat je oprot! Ik moet jou er hier niet bij hebben! Ik heb vier jongens op te voeden en het allerlaatste wat ik wil is dat *jij* me 's nachts wakker houdt.”

Hij krabbelde langzaam op uit zijn onwaardige houding.

“Wat bedoel je, Cat? Het zijn net zo goed mijn kinderen!”

Catriona uitte een harde, spottende lach waardoor haar gelige tanden zichtbaar werden.

Lochiel kon ineens zien hoe oud ze eigenlijk was.

“Tuurlijk zijn ze ook van jou, Lochiel,” grauwde ze met minachting in haar stem, “en ik hoef er niet *nog* eentje bij. Stel je voor, nog zo’n kind als jij! Ga alsjeblieft terug naar Edinburg en speel daar soldaatje voor die verachtelijke Sassenach, die zich onze hertog noemt!”

Ze draaide zich om en liep met boze stappen naar de keuken. Hij grabbelde verontwaardigd zijn uniformjas van een stoelleuning en trok hem nors aan.

“Als dat echt is wat je wilt?”

Hij hoorde de wanhoop in zijn eigen stem. Zijn vrouw, die bijna tien jaar ouder was dan hij, wilde echt dat hij wegging om niet meer terug te komen?

Ze kwam weer in de deuropening van de keuken staan en klopte haar hand tegen haar hoofd in een verachtend gebaar. Hij staarde

haar met bitterheid aan. Koppig? Zijn vrouw vond dat hij een te hard hoofd had om te begrijpen wat ze wilde?

"Hoe moet het nou met ons, Cat?"

Tot zijn ontzetting hoorde hij, dat zijn stem hees was van emotie.

"Je wist van het begin dat er niks tussen ons was, Lochiel Cameron! Je wilde alleen maar met me neuken. Ik vond het best zolang je maar een kind in mijn buik stopte met dat grote ding van je. Je hebt altijd geweten dat de Clan kinderen nodig had, maar wat mij betreft kan je nu ophoepelen. Stuur je geld voor de kinderen maar op en ga ergens in een oorlog vechten!"

"Maar de boerderij dan? Wat ga je doen?"

Hij keek haar ontzet aan. Hij had de boerderij gekocht van het geld dat zijn moeder hem ooit nagelaten had, omdat Cat dat destijds als huwelijksvoorwaarde stelde. "Laat de boerderij maar aan mij over. Ga jij nou maar je

soldij verdienen zodat de kinderen straks een goede scholing krijgen. Rot nou alsjeblieft op!"

Cat wees met een grimmig gezicht naar de voordeur.

"Ik heb deze boerderij van mijn moeders erfenis betaald, Cat! Waarom zou ik weggaan? Alles hier is toevallig van mij!"

Catriona ging zo dicht voor hem staan dat hij haar adem kon ruiken, die een hoop was verzuurd sinds hij haar vijf jaar geleden had getrouwd.

"Omdat jij een hopeloze boer bent, Lochiel, daarom. Je bent hier geen stuiver waard! En begin asjeblieft niet te zeuren over je moeder. Iedereen weet dat ze haar geld op haar rug heeft verdiend, door haar benen te spreiden voor die klote Engelsen."

Lochiel werd rood van verontwaardiging.

"Mijn moeder was met een Schot getrouwd die me zijn naam gaf, Cat MacGregor! Typisch

iets voor jou om zulke dingen over haar te zeggen!"

"Die ouwe Cameron was nooit je echte vader, imbeciel! Ze trouwde hem om zijn geld en heeft hem daarna een vroeg graf in gejaagd! En nou rot je echt op! Ga maar naar je hoeren toe in die gore stad!"

Lochiel voelde de wanhoop in hem groeien. Hij wist dat ze nooit bij elkaar hadden gepast, maar om nu zomaar zijn zoontjes in de steek te laten?

Cat aarzelde heel even. Ze bedacht zich dat Lochiel nu eenmaal een soort herdershond was die alles en iedereen altijd wilde beschermen. Dat was ook de reden geweest waarom hij met haar was getrouwd en vier zoons bij haar had verwekt. De Clan had een enorm tekort aan afstammelingen en haar vader, de Laird van de MacGregor had na de dood van haar broers

geen opvolgers meer gehad. Nu lagen er vier boven te slapen.

"Ga, alsjeblieft, Lochiel!"

Deze keer klonk ze bijna smekend.

"Je weet best dat jouw leven niet hier ligt. Ik beloof je dat ik goed voor onze jongetjes zal zorgen. Ik weet zeker dat dit gewoon het beste is. Nog een kind zal mijn dood zijn en wat moeten jullie dan? Je kunt de jongens op zondag bezoeken, eens in de maand. Ga nu maar! Er wacht je daar een veel beter leven dan je hier ooit zult hebben."

Eenmaal buiten keek Lochiel verlangend naar de raampjes waarachter zijn vier kinderen sliepen in hun warme bedjes. Hij bedacht zich tandenknarsend dat hij van nu af aan niet meer welkom zou zijn in zijn eigen huis.

God, Catriona had hem bij de ballen! Ze had hem getrouwd, zodat ze, met zijn geld, de

boerderij kon overnemen van haar neven, de MacDuffs, die naar Amerika wilden emigreren. Ze had zijn vier zoons

gebaard in bijna even zoveel jaar, wat geen kleinigheid was voor een vrouw van over de dertig.

Nou had ze hem het huis uit gejaagd, terwijl hij zijn soldij aan haar moest geven voor hun zoons en die rot Clan. Zonder die ene beloning waar elke echtgenoot recht op had: een plaats in haar bed en toegang tot haar lichaam wanneer hij dat wilde.

Hij klemde woedend zijn kiezen op elkaar.

Zij was vijfendertig tegenover zijn vijfentwintig. Jezus, als iemand ooit de prijs kon winnen van grootste ezel in de wereld, dan was hij de beste kandidaat! Hij staaarde nog eens naar het huis, waarvan hij de rechtmatige eigenaar was, terwijl woede-tranen in zijn ogen brandden.

Zijn paard stond rustig op hem te wachten in de stal. Terwijl hij hem buiten zadelde keek Lochiel vluchtig naar de lucht. Gelukkig, het ging vanavond niet regenen. Hij kon niet hopen dat hij Edinburg vannacht nog zou bereiken en wist dat hem een nacht in de buitenlucht stond te wachten. Het zou ongetwijfeld een kille nacht worden: hij voelde beginnende vorst in de lucht.

Hij besteeg zijn paard, dat verheugd brieste.

Nog eenmaal keek hij om, hopen dat Catriona hem uit zou zwaaien, staand voor een van de ramen van het woonhuis. Er was echter niemand getuige van zijn eenzame aftocht. Terug naar Edinburg, dus, dacht hij bitter, Edinburg en een nieuw leven, dat hij helemaal niet wilde.

Hoofdstuk 3: LADY SOPHIA'S VLUCHTHAVEN

Zodra ze de slaapkamer binnen kwam bewoog hij op het bed. Ze zette het dienblad op een bijzettafeltje en bukte om hem een kus te geven op zijn stugge haar, dat net zo grijs was als de wolken boven Londen.

Ze glimlachte nadat hij zijn ogen opende en gaf een gillette toen hij haar onverwachts bij haar middel greep. Hij trok haar op het enorme bed en kuste haar op de mond, terwijl ze giechelde als een jonge meid. Ze keek quasi-verbaasd nadat haar zachte huid over zijn opkomende baard schuurde. Wakker worden met deze man was nog altijd een wonder voor haar.

"Mmm," fluisterde hij genietend, "waar was je, schat? Ik was je kwijt toen ik wakker werd..."

Ze schoof haar gezicht tegen de plaats waar zijn schouder over ging in zijn brede nek, terwijl ze zijn zo bekende geur inademde.

"Ik geloof echt niet dat je al eerder wakker was," antwoordde ze geamuseerd.

Hij grinnikte in haar lange haar, dat ooit prachtig blond was, maar nu vele grijze strepen vertoonde.

"Echt wel, je kunt toch zien dat ik het vuur heb opgerakeld?"

Ze schoof haar hoofd van zijn schouder af, zodat ze de open haard kon zien.

"Oh, wat lief van je!" Ze glimlachte naar hem.

"Dit huis is vreselijk koud. Er zijn volgens mij niet genoeg bedienden."

Hij verschoof op zijn kussen, waardoor zij ook van positie in het bed veranderde.

"Zilversant!" fluisterde ze tegen zijn hals. "Zo'n prachtig huis! Is het van jou?"

Hij bewoog zijn neusgaten in een overdreven gebaar.

"Ruik ik koffie?"

Ze gleed haastig van hem weg.

"Koffie en honingbroodjes," knikte ze, terwijl ze een grote porseleinen beker vast greep.

"Gauw opdrinken, voordat het koud wordt. Die keuken is mijlen ver weg van deze kamer."

Ze ging recht op tegen het hoofd van het bed zitten. Hij volgde haar voorbeeld door een groot kussen tegen het hoofd van het bed te schuiven om er vervolgens met een tevreden zucht tegen aan te leunen.

Hij roerde zachtjes in de beker voordat hij een slok nam.

"Is er ook brood zonder honing?" vroeg hij, "Mijn ene voortand doet zeer als ik iets zoets eet."

Ze knikte glimlachend en hield een beboterd broodje voor zijn gezicht. Hij grabbelde ernaar en hapte er met smaak in.

Ze sloot haar ogen, terwijl ze genietend slokjes nam van haar koffie. Ze had al een broodje in de keuken gegeten terwijl ze wachtte

tot de kokkin het dienblad voor hen had samengesteld en had besloten dat een enkel broodje voor vanmorgen meer dan genoeg zou zijn. Ze was de laatste jaren behoorlijk wat zwaarder geworden en zelfs nu Jon haar verzekerde dat hij haar prachtig vond zoals ze was, voelde ze de noodzaak om af te vallen.

Hij plantte een onverwachtse kus in haar nek en ze ving de geur op van vroege ochtend en koffie.

"'t Is van Sophia."

"Wat?"

Ze schudde verstrooid haar gedachten over slanker worden van zich af.

"Zilversant," knikte hij, terwijl hij zijn laatste stukje brood verorberde.

"Richard gaf het aan haar na een klein duwtje te hebben gehad."

Ze twijfelde er niet aan dat het Jonathan's duwtje was geweest. Het was alom bekend dat

Jonathan Montgomery zijn stiefkinderen adoreerde en tot in de details voor ze zorgde.

"Waarom dat? Sinds ze gezworen heeft dat ze nooit zal trouwen, heeft ze niet echt een bruidsschat nodig, toch?"

"Vanwege wat er op Groathill gebeurde? Ja. Dat betekent niet dat ze geen plaats voor zichzelf nodig heeft, vind ik. Richard heeft huizen zat. Trouwens, volgens mij wil Celia haar uit het huis in Londen hebben, nu ze weer zwanger is. Ik geloof niet dat zij en Sooph het erg goed met elkaar kunnen vinden. Richard adoreert zijn zus nu eenmaal en ik kan me niet voorstellen dat Celia daar erg van gecharmeerd is."

Ze knikte nadenkend. Na de verkrachting van Sophia Grey, dochter van de Hertog van Lindley, was de beschermingsdrang van haar broer Richard alleen maar verdriedubbeld. Zijn houding grensde aan overdreven protectio-

nisme en dat had gezorgd voor enkele lelijke fluistercampagnes.

Iedereen wist dat Richards verwendde vrouw een hekel had aan Sophia, die grensde aan haat. Ze kon zich dat eerlijk gezegd wel voorstellen. Een jonge bruid wilde nu eenmaal de eerste plaats in nemen in het leven van haar man en niet de tweede viool spelen. Zoals de situatie nu was had Richard nauwelijks aandacht voor zijn vrouw, terwijl hij Sophia in alles betrok wat hij belangrijk vond.

Ze trok haar wenkbrauwen samen. Celia Grey was een onvriendelijke tuthola, helaas. Haar vader, de graaf van Cranwell en zijn afgrijselijke vrouw hadden haar totaal verpest.

Het had haar eerlijk gezegd gespeten om te vernemen dat Richard Grey besloten had om met Celia te trouwen, maar hoe wijs was een man van zevenentwintig op dat gebied eigenlijk? Ze had eerlijk gezegd altijd gehoopt

dat Richard iemand zou kiezen die op zijn zuster leek. Sophia was een schoonheid, intelligent en ze had een eigen wil. Sinds haar veertiende jaar, ver na de dood van haar vader, William Grey, die een vroegtijdig graf vond vanwege een falende lever, had ze de hertogelijke taken, die eigenlijk hadden moeten berusten bij haar egocentrische moeder, langzamerhand overgenomen.

"Het is een prachtig landgoed, Jon. Weet je stiefdochter dat we hier zijn?"

Jonathan haalde nonchalant zijn schouders op.

"Denk je dat iets Sophia ontgaat? Natuurlijk weet ze dat,"

Hij voelde Audrey's geschoktheid bij die opmerking en klopte haar geruststellend op haar hand, die droog en kwetsbaar aanvoelde. Hij glimlachte vertederd: alles aan Audrey

Agnew was hem even lief: haar droge huid, haar lange haar met de grijze strepen, alles.

"Maak je alsjeblieft nooit zorgen om mijn stiefkinderen, lieverd. Ze staan altijd aan mijn kant. Per slot van rekening ben ik bijna dertig jaar lang hun surrogaat-vader geweest."

Ze kon alleen maar knikken bij deze geruststelling. Ze moest er niet aan denken dat de geruchten over haar verhouding met Jon Rothford de oren van haar gewelddadige echtgenoot zouden bereiken. Ze vreesde zijn wraak, zelfs al was hij ver weg op zijn landgoederen in het Schotse Loghaire.

Sinds ze in verwachting was geraakt van Hengist, haar jongste zoon, had ze nooit meer het bed met hem gedeeld. Ze had haar eigen man nooit kunnen uitstaan en vond nadat ze hem twee zoons had gebaard, dat ze wat haar betreft haar plicht ten opzichte van Andrew Agnew had gedaan. Haar man had trouwens

geen tijd verspild met het zoeken naar andere vrouwen, die er geen bezwaar tegen hadden om zijn bedenkelijke bed met hem te delen. Er liepen genoeg arme Schotse vrouwen rond die zich gemakkelijk lieten verleiden voor wat geld of een extra maaltijd. Ze wist echter dat hij haar ontrouw niet bepaald licht op zou vatten. Mannen als Loghaire lieten zichzelf nou eenmaal niet zomaar de horens aanbinden.

Ze bekeek haar minnaar steels vanuit haar ooghoeken, terwijl ze het laatste beetje van haar koffie opdronk.

Ze vroeg zich af of Jonathan zelfs maar vermoedde dat hij meer dan dertig jaar lang de held van haar dromen was geweest. Ze had hem voor het eerst gezien op de bruiloft, toen hij met de mooie Elisabeth Belding trouwde, die destijds nog maar net een jaar de weduwe was van de oude, verdorven hertog van Lindley.

Andrew had haar bijna thuis gelaten omdat ze zeven maanden zwanger was van hun eerste kind en hij zich schaamde voor haar dikke buik. Er waren in die tijd maar weinig society gebeurtenissen in Schotland die de moeite van het bijwonen waard waren en ze had uiteindelijk geëist dat hij haar mee zou nemen. Ze had al wel veel over Jon gehoord, maar ze had hem nog nooit eerder gezien.

Andrew Agnew keek er wel voor uit om met leden van de aristocratie om te gaan. De meesten trokken trouwens heimelijk hun neus voor hem op, omdat hij alles was wat de Engelse aristocraten verafschuwden: hij was grof, vond het geweldig om iedereen te beledigen en vanwege zijn hoge positie als erfgenaam van de graaf van Loghaire was hij arrogant en onuitstaanbaar. Hij haatte daarbij de Engelsen en deed alles om ze maar zo erg mogelijk te kwetsen.

In het jaar dat Audrey haar 'kniks' maakte voor de Koningin was Jonathan in verre oorden met zijn eigen regiment, of hielp hij zijn zieke vader met het regeren van het hertogdom in Schotland.

Ze had op het eerste gezicht een hekel gehad aan Jonathans bruid, de nieuwe hertogin van Rothforth. Ze wist dat haar afkeer werd veroorzaakt door het grote groene beest van de jaloezie. Zoals de meeste vrouwen van haar rang had ze zich afgevraagd hoe het in godsnaam mogelijk was dat een vrouw van zo'n lage geboorte in staat was om achtereenvolgens twee hertogen voor ieders neus weg te kapen. Elisabeth Belding was alleen maar de dochter van een kolonel, die beweerde een titel te hebben en ergens een onduidelijk landgoedje in Ierland had. Over haar moeder werd gefluisterd dat ze ooit actrice was. Niemand wist er overigens het fijne van: de 'actrice' maakte

staat op een adellijke naam. Iedereen in Londen twijfelde, of ze dat recht wel had. Het probleem was dat ze een Ierse adellijke naam claimde en niemand in de Londense Kringen van destijds wist ook maar iets af van Ierse titels.

Jonathan Montgomery was die dag in de zevende hemel omdat hij Elisabeth Belding eindelijk de zijne kon maken.

Audrey wist destijds ook al dat hij jaren tevoren bijna met de oude hertog van Lindley om haar had geduelleerd. Zijn vrienden hadden gelukkig alles gedaan om het duel te voorkomen. Lindley had echter zijn kans schoon gezien zodra Jonathan naar het buitenland vertrok voor een oorlog ergens in Europa. De niet meer zo jonge hertog had Elisabeth Belding, zonder omhaal en met goedvinden van haar op geld beluste ouders, in stilte getrouwd. Jonathan had destijds alleen

maar gehoopt om haar zijn maîtresse te maken. Zijn hertogelijke ouders zouden nooit accepteren dat hij zo'n laag geboren bruid uitkoos. Die fout had hij niet herhaald. De dag dat Elisabeth officieel een jaar 'om haar man had gerouwd,' sleepte hij haar zo ongeveer naar het altaar.

Ze was mooier geweest dan ooit. Ze was maar enkele jaren met Lindley getrouwd geweest en haar zeer jonge kinderen Sophia en Richard kregen door haar tweede huwelijk de geweldigste stiefvader van de wereld, op het moment dat Elisabeth aan Jonathan haar jawoord gaf.

Audrey had zichzelf afgrijselijk lelijk gevoeld bij dat societyhuwelijk! Ze was nooit een schoonheid geweest. Agnew had zelfs tegen zijn vrienden opgeschept voor hij met haar trouwde, dat hij haar wel van achter zou nemen zodat hij haar lelijke gezicht niet hoefde te zien.

Bij het horen van die roddel was ze vreselijk gekwetst geweest, maar ze was tegen die tijd al zwanger van haar eerste kind en een weg terug van een huwelijk met Andrew Agnew was uiteraard niet meer mogelijk.

Haar man had haar tot enkele maanden na Philips geboorte met rust gelaten om daarna weer zijn offensief op haar te openen. De opmerking tegen zijn vrienden had hij overigens nooit waar gemaakt. Hij had zich een redelijke, maar onverschillige minnaar tegen haar betoond, in zoverre dat hij haar zelden had gedwongen of bewust pijn had gedaan.

Toch had Audrey elke minuut die hij in haar bed doorbracht verafschuwd. Zijn 'vrijerijen' kwamen tot een eind nadat ze hem vertellen kon dat ze zwanger was van hun tweede kind en zodra dat kind een tweede zoon bleek te zijn had ze zich gerechtigd gevoeld om de deur van haar slaapkamer voor haar man op slot te

draaien. Hij mocht dan haar man zijn, maar ze gruwde van zijn lomphheid en zijn macho gedrag. Ze wist dat ze nooit met hem had moeten trouwen, maar ze had zich laten ompraten, omdat haar rijke familie er allerlei politieke drogredenen bijhaalden.

Agnew was alleen maar belust geweest op haar formidabele bruidsschat, naast het geld dat ze zelf later zou erven. Ze was destijds te naïef geweest om de verhalen over Agnews spreekwoordelijke wellustigheid en uitpattingen te begrijpen. Haar moeder was daar wel degelijk van op de hoogte geweest en had haar bij wijze van voorzorg voor haar huwelijksnacht een pot met glijmiddel gegeven, 'om alles te vergemakkelijken.' Helaas werd het nooit gemakkelijk voor Audrey. Ze verafschuwde zijn brute grote lijf, zijn doordringende lichaamsgeur en de grove manier waarop hij haar behandelde. Toen haar

minachting voor hem duidelijk werd, kreeg hij er plezier in om haar te vernederen. Uiteraard was Audrey nooit tegen zijn lichamelijke kracht opgewassen en ze dankte God dat ze weer zwanger bleek en er geen enkele noodzaak voor hem was om haar bed nog op te zoeken.

Nadat Hengist was geboren probeerde Agnew nog een paar keer haar slaapkamer binnen te komen, maar ze had hem altijd geweigerd, aannemend dat zijn zogenaamde lust voor haar alleen maar was opgewekt omdat hij even niemand anders ter beschikking had om mee naar bed te gaan.

Audrey was een achternicht van de hertogelijke Lindleys: haar vader was een neef van de vorige hertog. Haar moeder was een Wharton van één van de rijke takken van die illustere familie. Noch Andrew Agnew, noch haar ouders hadden lang hoeven nadenken over een huwelijk van Audrey met de

toekomstige graaf, in de tijd dat Audrey haar intrede maakte op de huwelijksmarkt.

De hertogelijke Lindleys zagen onmiddellijk de voordelen van het huwelijk. Andrew Agnew had de neiging om de voorkeur te geven aan het kamp van de Rothfords en door zijn huwelijk met Audrey werd de balans tussen de twee hertogdommen ogenschijnlijk hersteld.

Jon nam haar in zijn armen op het moment dat ze haar koffie had opgedronken.

"Jonathan!" protesteerde ze, "We moeten zo weg!"

Ze probeerde uit zijn omhelzing weg te worstelen. Hij glimlachte verleidelijk naar haar en kuste haar op haar neus.

"Nog een enkel keertje, schoonheid! Je weet dat ik overmorgen naar Edinburg vertrek voor Johns trouwen en ik betwijfel of we elkaar daar kunnen ontmoeten."

Hij zei 'schoonheid' tegen haar.

